

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II. U PŘÍLEŽITOSTI I. DNE ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

*Ctihodní bratři v biskupské službě,
Drazí zasvěcení!*

1. Slavení Dne zasvěceného života, které se poprvé odehraje příštího 2. února, má napomoci celé církvi k tomu, aby stále zřetelněji vnímala hodnotu svědectví vydávaného osobami, jež se rozhodly bližším způsobem následovat Krista prostřednictvím uplatňování evangelijních rad, a zároveň chce být pro zasvěcené osoby vhodnou příležitostí k obnově vlastního rozhodnutí a oživení onoho smýšlení, které má oduševňovat jejich sebedarování Pánu.

Poslání zasvěceného života v přítomnosti a budoucnosti církve na prahu blížícího se třetího tisíciletí se netýká pouze těch, kdo obdrželi toto specifické charisma, nýbrž celé křesťanské komunity. V posynodální apoštolské adhortaci *Vita consecrata*, která byla publikována minulého roku, jsem napsal: „Zasvěcený život se skutečně nachází v samém srdci církve a má rozhodující význam pro její poslání, protože je znamením vnitřní povahy křesťanského povolání a zároveň ochoty snoubenky církve ke spojení se svým jediným Snoubencem“ (ViC, čl. 3 – český překlad, Praha 1996, s. 8-9). Zasvěceným osobám bych tedy chtěl opakovaně říci, aby hleděly s důvěrou k budoucnosti, aby se spoléhaly na Boží věrnost a na moc jeho milosti, která je schopna působit stále nové úchvatnosti: „Nejen že si máte připomínat svou slavnou minulost, ale musíte si také uvědomit, že je vaším úkolem vytvářet nové slavné dějiny! Pohleďte do budoucnosti, kam vás Duch svatý vysílá, aby skrze vás učinil podivuhodné věci“ (ViC, 110, s. 133).

Důvody slavení Dne zasvěceného života

2. Účel tohoto dne je trojím: **Zprv**é se jedná o odpověď na niternou potřebu slavnostněji chválit Pána a děkovat mu za velkolepý dar zasvěceného života, jenž obohacuje a naplňuje radostí křesťanskou komunitu prostřednictvím množství charismat a příkladných plodů vzházejících z tolika životů bezvýhradně zasvěcených věcí Božího království. Nikdy nesmíme zapomínat na to, že zasvěcený život ještě předtím, než se stane usilováním člověka, je především darem přicházejícím shůry jakožto iniciativa nebeského Otce, „který k sobě přitahuje určitého tvora jedinečnou láskou a zaměřuje ho k jedinečnému poslání“ (ViC, 17; s. 22 – český překlad redakčně upraven). Uvedený pohled plný lásky se hluboce dotýká srdce povolání člověka, jenž je pohnut Duchem svatým k tomu, aby se vypravil v Kristových stopách na cestu specifického

následování prostřednictvím přijetí evangelijních rad čistoty, chudoby a poslušnosti. Jak úchvatné obdarování!

„*Co by se stalo se světem, kdyby nebyli řeholníci?*“ ptala se oprávněně svatá Terezie (*Libro de la vida*, k. 32, 11). Právě uvedená otázka nás nutí k tomu, abychom neustále vzdávali díky Pánu, jenž prostřednictvím tohoto specifického daru Ducha svatého stále oduševňuje a podporuje církev při jejím náročném putování tímto světem.

3. **Zadruhé** je cílem tohoto Dne rozvíjet znalost zasvěceného života a úcty k němu ze strany celého Božího lidu. Jak podtrhnul II. vatikánský koncil (srov. *Lumen gentium*, 44) a také já měl příležitost zdůraznit v již zmíněné apoštolské exhortaci, zasvěcený život „těsněji napodobuje a v církvi ustavičně zpřítomňuje způsob života, který Ježíš, osoba nejvíce zasvěcená a největší Otcův misionář pro jeho království, sám přijal a doporučil svým učedníkům, kteří ho chtěli následovat“ (ViC, 22; s. 27). Zasvěcený život je tedy specifickou a živoucí připomínkou toho, že Ježíš je Syn, jenž z Otce činí svou jedinou lásku: hle jeho panictví; jenž v Otci nachází své jediné bohatství: hle jeho chudoba; jenž v Otcově vůli nalézá svůj jediný pokrm, jímž se sytí (srov. Jan 4, 34): hle jeho poslušnost.

Uvedený způsob života, který na sebe vzal Kristus a který jedinečným způsobem zpřítomňují zasvěcené osoby, má nesmírný význam pro církev, jež je v každé svém příslušníkovi povolána k tomu, aby prožívala totéž tíhnutí k Bohu jako k tomu, kdo je jí vším, a přitom následovala Krista v moci Ducha svatého.

Život specifického zasvěcení ve svých mnohočetných výrazových formách tak stojí ve službě křestního zasvěcení všech věřících. Když církev nazírá dar zasvěceného života, nazírá zároveň své vlastní niterné povolání patřit výhradně svému Pánu v touze, aby byla v jeho očích bez jakékoli poskvrny a vrásky svatá a neposkvrněná (srov. Ef 5, 27). Je tudíž zřejmé, jak vhodné je slavení Dne zasvěceného života, který by měl přispět k tomu, aby nauku týkající se zasvěceného života hlouběji přijímali a rozjíмали o ní všichni příslušníci Božího lidu.

4. **Třetí důvod** se týká přímo zasvěcených osob, které jsou vyzvány k tomu, aby společně a vznešeně slavili divy, jež v nich vykonal Pán, aby jasnějším pohledem víry odhalovaly paprsky božské nádhery rozlité Duchem svatým do jejich způsobu života a živěji si uvědomily nezastupitelnost svého poslání v církvi i ve světě.

Zasvěcené osoby, které jsou ponořeny do nepokojného a roztěkaného světa a na svých bedrech často nesou velmi obtížné úkoly, budou mít v každoročním slavení Dne zasvěceného života pomůcku k tomu, aby se navracely k pramenům svého povolání, aby bilancovaly svůj vlastní život, aby opětovně stvrzovaly odhodlání prožívat své vlastní zasvěcení. Tímto způsobem budou moci v nejrůznějších situacích vydávat radostné svědectví před muži i ženami naší doby, že Pán je láska, která je schopna naplňovat lidské osoby.

Je opravdu velmi naléhavé, aby se zasvěcený život představoval stále více jako radostný a naplněný Duchem svatým, aby se rozhodně vydával na cestu misie, aby se ověřoval silou prožívaného svědectví, neboť „současný člověk raději naslouchá svědkům než mistrům, a když naslouchá mistrům, pak proto, že jsou svědky“ (apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi*, 41).

O svátku Uvedení Páně do chrámu

5. Den zasvěceného života se slaví o svátku, při němž si připomínáme to, jak Maria a Josef přinesli Ježíše do chrámu, aby ho zasvětili Pánu (srov. Lk 2, 22). V této scéně se odhaluje tajemství Ježíše, jenž jako zasvěcenec Otce přišel do světa proto, aby věrně vykonal jeho vůli (srov. Žid 10, 5-7). Simeon na něj ukazuje jako na světlo k osvícení národů (srov. Lk 2, 32) a zároveň prorocky předpovídá Ježíšovu nejvyšší oběť Otci a jeho konečné vítězství (srov. Lk 2, 32-35). Uvedení Ježíše do chrámu tak představuje výmluvnou ikonu bezvýhradného daru vlastního života pro ty, kdo jsou povoláni k tomu, aby v církvi a ve světě prostřednictvím evangelijních rad reprodukovali „charakteristické rysy Ježíše čistého, chudého a poslušného“ (srov. ViC, 1; překlad redakčně upraven).

K Ježíšovu zasvěcení se připojuje Maria. Panenská Matka, která do chrámu přináší svého Syna, aby byl zasvěcen Otci, velmi dobře vyjadřuje tajemství církve, která neustále předkládá své syny a dcery nebeskému Otci a přičleňuje je k jedinému Kristovu sebedarování, jež je příčinou a vzorem jakéhokoli zasvěcení v církvi.

Již několik desetiletí dochází k tomu, že v římské církvi i jiných diecézích se o svátku dne 2. února do značné míry spontánně shromažďují kolem papeže a diecézních pastýřů četní příslušníci institutů zasvěceného života a společností apoštolského života, aby chorálním způsobem a ve společenství s celým Božím lidem vyjadřovali dar povolání a odhodlání k jeho naplňování, rozličnost charismat zasvěceného života a jeho specifickou přítomnost uvnitř komunity věřících. Přeji si, aby se tato zkušenost rozšířila na celou církev, a to takovým způsobem, aby se při slavení Dne zasvěceného života shromažďovali zasvěcení společně s ostatními věřícími proto, aby spolu s Pannou Marií opěvovali podivuhodné věci, které Pán koná v mnoha svých synech a dcerách, aby tak zjevoval všem, že všichni vykoupení Kristem jsou jemu zasvěceným lidem (srov. Dt 28, 9).

Očekávané plody pro poslání celé církve

6. Drazí bratři a drahé sestry, zatímco svěřuji Mariině mateřské ochraně ustanovení tohoto Dne zasvěceného života, chovám ve svém srdci přání, aby tento Den přinášel bohaté plody na poli svatosti i na poli církevní misie.

Především ať pomůže k tomu, aby v křesťanské komunitě vzrůstala úcta k povoláním ke specifickému zasvěcení, aby se v této komunitě stále zintenzivňovala modlitba k Pánu za tento dar, aby v mladých lidech a v rodinách dozrávalo velkodušné odhodlání zmíněný dar přijmout. Prospěch z toho bude mít život celé církve a právě zde načerpá energii nová evangelizace. Věřím, že tento Den modlitby a rozjímání pomůže partikulárním církvím k tomu, aby stále více oceňovaly dar zasvěceného života a vyrovnávaly se s jeho poselstvím, díky němuž pak budou nacházet pravou a plodnou vyváženost mezi činností a kontemplací, mezi modlitbou a charitou, mezi nasazením v dějinách a eschatologickým zaměřením.

Panna Maria, jíž se dostalo svrchovaného privilegia představit Otci Ježíše Krista, jeho jednorozeného Syna, jako čistou a svatou oběť, ať nám vyprošuje, abychom byli stále otevřeni a ochotni přijímat velká díla, která On nepřestává konat pro dobro církve a celého lidstva.

S těmito pocity spolu s přáním vytrvalosti a radosti zasvěceným osobám při prožívání jejich povolání uděluji všem Apoštolské požehnání.

Vatikán, dne 6. ledna 1997

Český překlad podle www.vatican.va 2007 – C. V. Pospíšil O.F.M.